

... Цѣла година! — си спомни той. — Вчера като че бѣше, а толкова много нѣщо видѣ и разбра въ тази килия.

Той стоеше правъ, погледва стениѣ, тавана, изрежда другаритѣ си и почувствува, че сълзи го задушаватъ.

— Гледай! — се чудѣше стареца. — Затворъ, а и той омилѣва!

И вмѣсто да си излезе — седна и се обърна къмъ другаритѣ си.

— Елате край мене да ви погледамъ, че кой знай кога ще се видимъ!

Всички мълчаха.

Думитѣ на стареца извикаха у тѣхъ сълзи. А всѣки си даваше видъ, че е спокоенъ.

— Мжчно ми е момчета за вашето другарство... Какво да ви кажа; дано Богъ ви по-